

KVOPP00BC6N3

Veřejná ochránkyně práv
Oddělení rodiny, zdravotnictví a práce
Údolní 39
Brno, 602 00

V Praze dne 28.3.2017

Vážení,

KANCELÁŘ VEŘEJNÉHO OCHRÁNCE PRÁV	
602 00 Brno - Údolní 39	
PODATELNA	
DATUM:	30. 03. 2017
PDCJ:	1716/2017
POČ. LISTŮ:	1 PŘÍLOH: 1
POČ. A DRUH PŘÍLOH:	

v příloze Vám zasílám Usnesení Ústavního soudu II. ÚS 959/15 ze dne 25.10.2016. Usnesení se týká činnosti OSPOD Úřadu městské části Praha 13.

V bodě číslo 4, stěžovatel poukazuje, že Veřejný ochránce práv shledal v jeho kauze závažná pochybení při výkonu sociálně právní ochrany nezletilých dětí OSPODem ÚMČ Praha 13.

Protože nad mým synem [redacted], narozeným dne [redacted] vykonává OSPOD Praha 13 také sociálně právní ochranu, zajímá mě, jmenovitě u kterých sociálních pracovníc OSPOD Praha 13 Veřejný ochránce práv shledal tato závažná pochybení.

Informace se dožaduji, abych se mohl vyvarovat spolupráce s těmito dámami.

Informaci požaduji dle zákona číslo 106/1999 Sb. Sociální pracovníce jsou úředními osobami, jejich jména jsou veřejná. Tudíž se domnívám, že jejich poskytnutí Vám nic nebrání.

Odpověď upřednostňuji zaslat na e-mail [redacted]

Předem děkuji.

S pozdravem

[redacted signature block]

II. ÚS 959/15

II.ÚS 959/15 ze dne 25. 10. 2016

Česká republika
USNESENÍ
Ústavního soudu

Ústavní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy Vojtěcha Šimíčka a soudců Ludvíka Davida a Jiřího Zemánka (soudce zpravodaje) o ústavní stížnosti stěžovatele C. D., zastoupeného JUDr. Martinem Korbařem, advokátem se sídlem Lublaňská 507/8, Praha 2, proti usnesení Nejvyššího soudu č. j. 30 Cdo 2331/2014-139 ze dne 3. prosince 2014, rozsudku Vrchního soudu v Praze č. j. 3 Co 182/2012-127 ze dne 1. října 2013 a rozsudku Městského soudu v Praze č. j. 37 C 42/2011-97 ze dne 21. března 2012, za účasti Nejvyššího soudu, Vrchního soudu v Praze a Městského soudu v Praze jako účastníků řízení, takto:

Ústavní stížnost se odmítá.

Odůvodnění:

1. Stěžovatel se ústavní stížností, která splňuje formální náležitosti stanovené zákonem č. 182/1993 Sb., o Ústavním soudu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen "zákon o Ústavním soudu"), domáhá zrušení v záhlaví uvedených rozhodnutí s tvrzením, že jimi byla porušena jeho ústavní práva, a to zejména právo na soukromý a rodinný život podle čl. 10 Listiny základních práv a svobod (dále jen "Listina") a čl. 8 odst. 1 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (dále jen "Úmluva") a dále právo na spravedlivý proces dle čl. 36 odst. 1 Listiny a čl. 6 odst. 1 Úmluvy.

2. Z obsahu spisu Městského soudu v Praze sp. zn. 37 C 42/2011 se podává, že Městský soud v Praze napadeným rozsudkem zamítl žalobu, kterou se stěžovatel domáhal po žalované České republice - Ministerstvu práce a sociálních věcí zaplacení částky 500 000 Kč jako peněžité satisfakce za jednání pracovníků odboru sociální péče a zdravotnictví Úřadu městské části Praha 13 (dále jen "OSPOD"), spočívající v podání návrhu na vydání předběžného opatření podle § 76a zákona č. 99/1963 Sb., občanského soudního řádu (dále jen "o. s. ř."), ač pro podání návrhu nebyly dle stěžovatele splněny zákonné podmínky. Tím mělo dojít k neoprávněnému a neadekvátnímu zásahu do osobnostních práv stěžovatele, především do práva na rodinný život. K odvolání stěžovatele Vrchní soud v Praze dalším napadeným rozsudkem rozhodnutí soudu prvního stupně potvrdil. Shodně se soudem prvního stupně neshledal zásah do osobnostních práv stěžovatele, pokud za situace, kdy OSPOD vyhodnotí, a to v rámci informací od zasahující Policie České republiky, stav v bytě manželů a rodičů jako ohrožující pro příznivý život dětí, a tento orgán podá, a to v mezích zákona a především v zájmu dětí, návrh na vydání předběžného opatření spočívajícího v dočasném umístění dětí ve vhodném prostředí, které v usnesení označí. Stěžovatel podal proti rozsudku odvolacího soudu dovolání, které Nejvyšší soud posoudil podle znění občanského soudního řádu účinného od 1. 1. 2014, přičemž u dovolání, založeného výlučně na prezentaci skutkového náhledu stěžovatele na předmětnou věc, neshledal jeho přípustnost a napadeným usnesením je odmítl.

3. Stěžovatel v rámci rekapitulace skutkového stavu uvádí, že OSPOD podal zcela nedůvodný návrh na nařízení předběžného opatření dle § 76a o. s. ř., o němž Obvodní soud pro Prahu 5 rozhodl pod sp. zn. 50 Nc 1730/2010 tak, že se nezletilé děti umísťují do Fondu ohrožených dětí Hostivice (dále též "Klokánek"). Stěžovatel podal návrh na zrušení předběžného opatření, který byl usnesením Obvodního soudu pro Prahu 5 ze dne 8. 4. 2010 sp. zn. 50 P 99/2010 zamítnut a jeho následné odvolání bylo usnesením Městského soudu v Praze ze dne 25. 5. 2010 sp. zn. 22 Co 205/2010 odmítnuto.

4. Stěžovatel poukazuje na to, že se obrátil na Veřejného ochránce práv s žádostí o prošetření postupu OSPOD, přičemž ve zprávě o výsledku šetření je mj. uvedeno, že OSPOD se při výkonu právní ochrany nezletilých dětí dopustil závažných pochybení. Ministerstvo práce a sociálních věcí však zaujalo stanovisko, že pracovnice OSPOD nepochybily, pokud podaly návrh na vydání předběžného opatření, nicméně jejich zásah byl neadekvátní. Stěžovatel tak měl za to, že jednáním OSPOD spočívajícím v podání návrhu na vydání předběžného opatření došlo ke zcela neoprávněnému zásahu do práva stěžovatele na jeho soukromí a k závažné újmě na jeho osobnostních právech, a proto se žalobou domáhal po žalované satisfakce. Soudy obou stupňů však shledaly, že nešlo o zásah neoprávněný. Zcela tak pominuly skutečnost, že se stěžovatel snažil celou nastalou situaci řešit pokojně a přesto byl zadržen hlídkou Policie, a že byl schopen děti převzít do své péče. Bylo tak porušeno jeho právo na ochranu před neoprávněným zasahováním do soukromého a rodinného života a tedy do samé podstaty lidství a lidské důstojnosti jako hodnoty horizontálně neporovnatelné s jinými ústavními hodnotami či společenskými normami. Zásahem OSPOD došlo k rozvrácení rodiny stěžovatele, kdy byl po dobu čtyř týdnů odloučen od svých dětí. Dle přesvědčení stěžovatele porušily soudy též jeho právo na spravedlivý proces, když nevaly v úvahu skutečnost, že podal proti usnesení, kterým byl jeho návrh na zrušení předběžného opatření zamítnut, odvolání, které bylo soudem druhé instance odmítnuto měsíc po jeho podání z důvodu, že děti byly již propuštěny do péče rodičů. Neměl tak možnost účinné obrany řádným opravným prostředkem. Nepřihledly ani k vyjádření Veřejného ochránce práv. Zásahem OSPOD, v jehož důsledku byly děti umístěny do Klokánku, došlo k vměšování se do soukromé sféry stěžovatele, čímž značně utrpěla i jeho profesní pověst jako uznávaného dětského lékaře. Tím bylo porušeno také jeho právo na zachování lidské důstojnosti, osobní cti, dobré pověsti a ochrany jeho jména.

předseda senátu

5. Ústavní soud posoudil obsah ústavní stížnosti, napadených rozhodnutí a příslušného spisu a dospěl k závěru, že ústavní stížnost představuje zjevně neopodstatněný návrh ve smyslu ustanovení § 43 odst. 2 písm. a) zákona č. 182/1993 Sb., o Ústavním soudu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen "zákon o Ústavním soudu"). Uvedené ustanovení v zájmu racionality a efektivity řízení před Ústavním soudem dává tomuto soudu pravomoc posoudit "přijatelnost" návrhu ještě předtím, než dospěje k závěru, že o návrhu rozhodne meritorně nálezem, přičemž jde o specifickou a relativně samostatnou část řízení, která nemá charakter řízení kontradiktorního, kdy Ústavní soud může obvykle rozhodnout bez dalšího, jen na základě obsahu napadených rozhodnutí orgánů veřejné moci a údajů obsažených v samotné ústavní stížnosti. Pravomoc Ústavního soudu je totiž v řízení o ústavní stížnosti podle čl. 87 odst. 1 písm. d) Ústavy založena výlučně k přezkumu rozhodnutí z hlediska dodržení ústavnosti, tj. zda v řízení, respektive v rozhodnutí jej završujícím, nebyla porušena ústavními předpisy chráněná práva a svobody účastníka

tohoto řízení, zda řízení bylo vedeno v souladu s ústavními principy, zda postupem a rozhodováním soudů nebylo zasaženo do ústavně zaručených práv stěžovatele a zda je lze jako celek pokládat za spravedlivé.

6. Podstatou ústavní stížnosti je tvrzení stěžovatele, že soudy, které neshledaly v postupu OSPOD (v podání návrhu na vydání předběžného opatření podle § 76a o. s. ř.) zásah do jeho osobnostních práv chráněných ustanovením § 11 a násl. zákona č. 40/1964 Sb., občanského zákoníku (dále jen "o. z."), porušily jeho právo na spravedlivý proces a právo na ochranu před neoprávněným zasahováním do soukromého a rodinného života.

7. Stěžovatel v této souvislosti předkládá vlastní skutkový náhled na předmětnou věc. Soudy však učinily dostatečná a pro posouzení vymezeného předmětu řízení podstatná skutková zjištění, která soud prvního stupně podrobně v napadeném rozsudku popsal (viz č. I. 4 až 7 rozsudku) a odvolací soud znovu shrnul jejich podstatu, přičemž dále připomněl, že rodina je více let v evidenci OSPOD na základě oznámení, že z bytu se ozývá častý křik a rodiče s dětmi nevhodně zacházejí, i pro další konfliktní situace mezi rodiči za přítomnosti dětí. Soudy obou stupňů popsaná skutková zjištění mají oporu v provedeném dokazování, které soud prvního stupně také dostatečně v napadeném rozsudku popsal a zhodnotil.

8. Pokud OSPOD v rámci informací od zasahující Policie ČR i na základě vlastního šetření a dosavadních zkušeností s chováním rodičů, a po konzultaci svého postupu s příslušným soudcem Obvodního soudu pro Prahu 5, vyhodnotil řešenou krizovou situaci jako ohrožující příznivý život dětí a v mezích ustanovení § 76a o. s. ř. podal návrh na vydání předběžného opatření, spočívajícího v dočasném umístění dětí v zařízení pro děti vyžadující okamžitou pomoc, učinil tak především v zájmu nezletilých dětí, byť je ve zprávě Veřejného ochránce práv konstatováno, že problémy v rodině měly být řešeny za využití mírnějších nástrojů. S Veřejným ochráncem práv lze souhlasit v tom, že zásahu do výkonu rodičovské zodpovědnosti musí zásadně předcházet preventivní působení ze strany OSPOD, které spočívá v projednání existujících problémů s rodiči a jejich dětmi, v důkladném zmapování poměrů dětí, vyžádání zpráv od lékaře, školy, širší rodiny apod., a ve využití mírnějších výchovných opatření nespojených s umístěním dětí mimo rodinu. V situaci bezprostředního ohrožení zájmů dětí, která v projednávaném případě nastala, však není prostor pro to, aby OSPOD tyto preventivní nástroje vyčerpal, neboť musí na nastalou krizovou situaci reagovat okamžitě.

9. Soudy tedy nepochybily, pokud v rámci projednání žaloby stěžovatele na ochranu osobnosti při poměřování práv stěžovatele, zejména práva na soukromý a rodinný život, se zájmem nezletilých dětí na pobyt v nekonfliktním prostředí upřednostnily zájem dětí, který je nejdůležitějším hlediskem při posuzování jakékoliv otázky týkající se dítěte, a postup OSPOD v souvislosti s podáním návrhu na vydání předběžného opatření vyhodnotily jako adekvátní nastalé situaci, tedy neporušující osobnostní práva stěžovatele. Jejich závěry jsou výsledkem aplikace a interpretace právních předpisů, jež jsou v mezích ústavnosti, a evidentně nejsou v extrémním nesouladu s vykonanými skutkovými zjištěními. Pokud stěžovatel zastává jiný názor, tato okolnost ještě neodůvodňuje závěr, že by napadený soudní proces a rozhodnutí z něho vzešlá znamenaly zásah do jeho základního práva na spravedlivý proces a tvrzených osobnostních práv.

10. Stěžovatel vyslovuje názor, že soudy nezohlednily skutečnost, že neměl možnost účinné obrany proti usnesení, kterým byl jeho návrh na zrušení předběžného opatření zamítnut, když jeho odvolání bylo soudem druhé instance odmítnuto bez věcného projednání až měsíc po jeho podání z důvodu, že děti byly již propuštěny do péče rodičů. Ústavní soud však v této souvislosti poukazuje na poslední odstavec tohoto odmítacího usnesení Městského soudu v Praze, v němž odvolací soud adekvátně a s přihlédnutím k provedeným důkazům vyjádřil i svůj názor na projednávanou věc, když poukázal na to, že obsah spisového materiálu, který měl při přezkoumání odvolání k dispozici, signalizuje naléhavou potřebu šetření v rodině a podle zjištěného skutkového stavu přijetí adekvátního opatření tak, aby bylo vyloučeno případné ohrožení dětí v jejich fyzickém a psychickém vývoji za situace, kdy péče o tři děti matku vysiluje, sama čeká další dítě, stěžovatel konflikty nekoriguje a ani vztahy matky a stěžovatele nejsou bezproblémové. Pokud stěžovatel s rozhodnutím odvolacího soudu nesouhlasil a nadále se domníval, že pro nařízení předběžného opatření nebyly splněny zákonné podmínky, což tvrdí i v ústavní stížnosti, mohl proti němu brojit ústavní stížností. To však neučinil a neposkytl tak Ústavnímu soudu příležitost, aby předpoklady nařízení předběžného opatření a jeho další trvání přezkoumal tak, jak v minulosti činil v jiných obdobných případech (srov. nálezy Ústavního soudu sp. zn. II. ÚS 2546/10 ze dne 6. 9. 2011, N 150/62 SbNU 303, sp. zn. I. ÚS 2903/14 ze dne 12. 5. 2015).

11. Vzhledem k výše uvedenému Ústavní soud postupoval podle ustanovení § 43 odst. 2 písm. a) zákona o Ústavním soudu a ústavní stížnost mimo ústní jednání bez přítomnosti účastníků odmítl jako zjevně neopodstatněnou.

Poučení: Proti usnesení Ústavního soudu není odvolání přípustné.

V Brně dne 25. října 2016

Vojtěch Šimíček, v. r.